

Ga dajščo nam gleđasč,

I. Psches zo won ſe ako jaden ſmilny hufčy
mērſchnik hopokafal jo.

Ten k hwojej ſſchiznej ſmērſchi dužy Žeſus jo ſe ako ſmilny hufčy mērſchnik hapekaſal psches to, až wen ſe hwojimi, na huſnaſchu hiſhcji ſlabymi huſnikami ſcjerpnoscž měl jo.

Zogo huſniki běchu hiſhcji welgi ſlabe na huſnaſchu, woni blužachu a neroſmějachu hiſhcji to piſmo. Lez rovnož Žeſus jim groniſ běſcho: „Mojo kralejſtwo ſejo wot togo ſwēta; togo złowęka ſyn ſejo pſchisheł, aby jomu ſlužone hordowaſa, ale aby won ſlužyl a dał ſwojo žyweńe k humożeńu ſa wele,” ga běſcho weto jich myſl, až Žeſus jadno ſemſke kralejſtwo hystawisch, a jich we tom ſamem k welikim kněſam hužgnisch bužo. Woni neroſmějachu to godla niž wot togo, a to ſłowo běſcho pſched ni mi ſatawjone, a něhuſnachu, zož groñone běſcho, ako Žeſus k nim žascho: Lej, my žomŷ gorej do Jeruſalema, a ſchylko bužo dokončowane, zož piſane jo pſches tych profejtow wot togo złowęka ſyna. Pſcheto won bužo powdaný hordowasč tym tataňam, a bužo ſměſchony a ſapluwaný hordowasč. A woni budu jago marſkasč a huſinerschisch, a wi tscheschi žeň bužo won ſaſej gorejſtanuſch. Kaf pak ſe hopokazo Žeſuš pſcheschiwo ſwojim ſlabym huſnikam? Won by to pſchawo měl, jim ſchęzoſasč jich ſnewěry a ſemſkeje myſli dla; won pak to ſezynŷ, won ma wele wěžy, ako ſmilny hufčymērſchnik, ſcjerpnoscž ſ jich ſlaboſczami, jo won jich hiſhcji troschtujo pſches to ſlubene wot ſwojego gorejſtawania.